

תת"ע 3564/09/17 - מדינת ישראל נגד היל אלימלך בן ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 3564-09-17 מדינת ישראל נ' אלימלך בן ישראל
בפני כבוד הסגן נשיא אלון אופיר

בעניין: מדינת ישראל ע"י לשכת תביעות תנועה נגב

המאשימה

נגד

היל אלימלך בן ישראל ע"י ב"כ עו"ד דוד דהן
(סנגוריה ציבורית)

הנאשם

הכרעת דין

בפתח החלטתי הנני מודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם בתיק זה מהאישומים שיוחסו לו וזאת מחמת הספק.

פרשה זו עוסקת באירוע שהתרחש ביום 4.8.17 עת עוכב לבדיקה נהג רכב בעיר דימונה ולטענת השוטר שביצע עיכוב זה, היה אותו הנהג בלתי מורשה לנהיגה.

אין חולק כי הרכב בו לכאורה נהג אותו בלתי מורשה לנהיגה היה בחזקת הנאשם ובבעלות אימו של הנאשם.

בתשובתו לאישום, הסכים הנאשם כי ביום האירוע הוא היה בגדר "מי שהשליטה ברכב בידו" (כדרישת סעיף 10(ב) בפקודת התעבורה [נוסח חדש] - להלן: בפקודה) **אך כפר בכל יתר עובדות כתב האישום.**

אציין כי בתשובתו הראשונית לאישום הסכים הנאשם כי היה "בעל" הרכב בזמן האירוע, אך בהמשך הדיון תיקן את תשובתו באופן בו אימו הייתה בעלת הרכב והוא היה מי שהשליטה ברכב הייתה בידו בזמן האירוע.

מטעם המדינה העיד עד תביעה אחד בלבד - השוטר איליה סירוט (להלן - איליה) באמצעותו הגישה המדינה ארבעה מסמכים אותם ערך:

ת/1 - הזמנה לדין וכתב אישום אשר נמסר לנאשם בתחנת המשטרה ביום האירוע.

ת/2 - דוח פעולה אותו כתב איליה

ת/3 - עדות הנאשם במשטרה

ת/4 - דוח עיכוב של הנהג החשוד - יאיר בן ישראל פורד (להלן-פורד)

זולת עדותו של איליה והמסמכים לעיל לא הגישה המדינה כל ראיה נוספת ולא העידה כל עד נוסף מטעמה.

הנאשם בחר בפרשה זו שלא להעיד.

המדינה בסיכומיה סברה כי לא הופרה במהלך חקירת הנאשם כל זכות מהותית שלו.

אין לשיטת המדינה לראות בנאשם "מעוכב" או "חשוד" עת נחקר בתחנת המשטרה שכן הוא הגיע למקום מרצונו החופשי ולכן לא היה כל צורך במילוי "דוח עיכוב" לגביו.

משניתנה עדותו באופן "פתוח" מרצונו החופשי, לא היה כל צורך להזהירו מפני הפללה עצמית וכך גם לא היה צורך לאפשר לו היועצות עם סגור.

לשיטת המדינה הראיות שהוגשו מטעמה מבססות את עובדות כתב האישום מעבר לכל ספק סביר שכן מי שנהג בפועל ברכב - פורד, היה בלתי מורשה לנהיגה לפי בדיקתו של איליה, הרכב היה בשליטת הנאשם עת פורד נהג בו, ולפי עדותו של הנאשם עצמו, הוא התיר לפורד את הנהיגה ברכב מה למצדיק את הרשעתו לפי סעיף 10(ב) בפקודת התעבורה וכנגזרת גם עבירה בניגוד לסעיף 2(א) בפקודת ביטוח רכב מנועי.

עוד סבורה המדינה כי בחירת הנאשם שלא להעיד מחזקת את ראיות התביעה שהוגשו.

ב"כ הנאשם טען בסיכומיו מספר טענות שחלקן מתייחסות להפרת זכויות בסיסיות לכאורה של הנאשם עת נחקר במשטרה, הפרה לכאורה אשר מקרינה על קבילות הראיות שהגישה המדינה.

לטענת ההגנה יש לראות את הנאשם כמי ש"עוכב" לחקירה, וככזה חייבת הייתה המשטרה למלא כלפיו "דוח עיכוב" - פעולה שלא בוצעה מעולם.

כמי שנחקר על ידי המשטרה, בין אם כעד בתחילת החקירה ובין אם כחשוד בהמשכה, חובה הייתה על המשטרה להודיע לנאשם מרגע שהפך ל"חשוד" כי זכותו שלא להפלילי עצמו בחקירה (זכותו לשמור על זכות השתיקה כפי שהגדיר זאת הסגור בסיכומיו).

עוד נטען כי מרגע שהפך הנאשם "חשוד" (ולטענת ההגנה מלכתחילה הוא זומן ככזה לחקירה במשטרה) חובה הייתה על המשטרה לאפשר לו להתייעץ עם עו"ד ואסור היה לה להתחיל בחקירתו טרם הושלמה או ניתנה לו זכות זו.

כפועל יוצא מהפרת זכויות הנאשם בחקירתו, ביקשה ההגנה מבית המשפט לפסול מטעמי קבילות את הודעת הנאשם במשטרה לה מייחסת התביעה משמעות של הודאה.

תקיפה נוספת של ראיות התביעה באה מטעם ההגנה בכל הקשור לדיות הראיות וקבילותן לשאלת סטטוס הנהג ברכב כ"בלתי מורשה לנהיגה" בו או כלשון כתב האישום - "אדם שאין לו רישיון נהיגה תקף לסוג הרכב הנ"ל בניגוד לסעיף 10(ב) לפקודת התעבורה".

ב"כ הנאשם טען כי הראיות בשאלה זו נשענות על אמרת עד מחוץ לבית המשפט (אמרתו הלכאורית של פורד לאיליה) אך מאחר ופורד לא זומן כעד לבית המשפט, ומאחר והנאשם כבר גם בטענה כי ברכב נהג בלתי מורשה לנהיגה, **ומאחר והמדינה לא הגישה כל תע"צ של רשות הרישוי ממנו ניתן לדעת מה מצב רישיון הנהיגה של פורד**, הרי שעובדה מהותית זו לא הוכחה כלל ולא ניתן להישען על ת/2 כראייה קבילה להוכחת אי כשירותו של פורד לנהיגה ברכב נשוא כתב האישום.

בהיעדר ראיות קבילות כנגד הנאשם, סבורה ההגנה כי אין לראות בשתיקתו (בחירתו שלא להעיד) משום חיזוק להיעדר ראיות מספיקות שהציגה המדינה ולכן יש הצדקה לזכותו.

דין והכרעת הדין -

כתב האישום מייחס לנאשם בפרשה זו שתי עבירות:

התרת נהיגה ברכב המצוי בשליטת הנאשם לאדם שאינו מורשה לנהיגה ברכב זה.

התרת נהיגה ברכב המצוי בשליטת הנאשם שלא הייתה בידיו תעודת ביטוח תקפה כדרישת החוק.

מאחר והמדובר בעבירות מסוג "אחריות קפידה" נעדרת המדינה חובה להוכיח יסוד נפשי שהתגבש אצל הנאשם, אך חובה מוטלת עליה להוכיח את היסוד העובדתי המתואר בעובדות כתב האישום ברמת הוכחה של הליך פלילי - מעבר לכל ספק סביר.

לצורך הוכחת היסוד העובדתי של סעיף 10(ב) בפקודת התעבורה נדרש מהמדינה להוכיח את העובדות הבאות:

1. הנאשם הוא בעל הרכב או מי שהשליטה ברכב בידיו בזמן האירוע.
2. מי שנהג ברכב לא היה רשאי לעשות כן מאחר ולא היה בידיו רישיון נהיגה תקף לרכב זה בהתאם לקבוע בסעיף 10(א) בפקודה.
3. הנאשם הרשה לאותו חסר רישיון נהיגה לנהוג ברכב המצוי בבעלותו או בשליטתו.

מכח סעיף 10(ב) סיפא בפקודה, הגנה יכולה להיות לנאשם אם יוכיח (והנטל הוא עליו) כי נקט בכל האמצעים הסבירים כדי שאותו אדם לא יוכל לנהוג ברכב.

שלושת הסעיפים לעיל הם תנאי להרשעת נאשם בעבירה בניגוד לסעיף 10(ב) בפקודה והם מצטברים זה לזה.

הנאשם הודה בסעיף הראשון בלבד עת הסכים כי ביום האירוע היה הוא בעל השליטה ברכב.

הנאשם כפר בכל יתר עובדות כתב האישום מה שחייב את המדינה להוכיח מעבר לכל ספק סביר כי מי שנהג ברכב היה בלתי מורשה לנהיגה בו וכי הנאשם התיר מצב זה.

אבחן להלן את הראיות שהציגה המדינה ביחס ליסוד העובדתי השני שחובה הייתה על המדינה להוכיח מעבר לכל ספק סביר:

עובדתית מי שנהג לכאורה ברכב, מר פורד, לא נחקר על ידי המשטרה במתקן משטרת מסודר (או שחקירתו לא הוגשה כראייה מטעם התביעה), והוא גם לא הובא לבית המשפט כעד מטעם המדינה.

טענת המדינה כי פורד הוא "בלתי מורשה לנהיגה" ברכב פרטי נשענת על המסמך ת/2 אותו כתב השוטר איליה (דוח הפעולה של השוטר).

בחינת המסמך ת/2 מניבה את הנתונים הבאים:

איליה מתאר את עצמו כמי שעוקב אחר רכב מ.ר. 13-772-22 רנו בצבע כחול.

לאחר שהרכב עצר מיוזמתו בחנייה, ניגש איליה לנהג וביקש ממנו להזדהות (הנהג היה ללא תעודה מזהה, אך מסר מספר תעודת זהות בעל-פה).

לצד הנהג ישבה נוסעת נוספת שזוהתה באמצעות ת.ז שהייתה ברשותה. (אישה זו לא נחקרה וגם היא לא זומנה כעדה מטעם המדינה)

בשלב זה רושם איליה את הדברים הבאים: "הנהג עבר זיהוי מלא ולאחר וידאי (כך במקור) שאכן מדובר באותו אדם נבדק הרישיון נהיגה של הנהג והתגלה שהנהג אינו הוציא (כך במקור) רישיון נהיגה מעולם. באותו הרגע הודעתי לנהג שהוא מעוכב בגין נהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה שלא הוציא מעולם. לדבריו הוא בהליך הוצאת רישיון נהיגה וכבר הוציא דף ירוק אך עליו לא היה שום מסמך. הנהג מסר שאת הרכב קיבל מאדם בשם אלימלך בן ישראל היל ת.ז. 317983476 שלדברי הנהג ביקש אלימלך מהנהג שיחזיר את הרכב חזרה לכתובת שליידה הוא נעצר על ידי.....אציין כי ברכב עצמו לא היה שום מסמך לא רישיון רכב לא ביטוח, בבדיקת מסוף

הרכב שייך לגניס סטבס ת.ז. 317983468. בהמשך יצרתי קשר טלפוני עם אלימלך וביקשתי ממנו שיגיע לתחנה אך במהלך השיחה התברר כי הוא כבר הגיע עצמאית לתחנה, מולו התברר כי בעלת הרכב היא אמא שלו....."

איליה מעכב אדם (מי שנהג ברכב) שהוא נעדר תעודת זהות או תעודה מזהה אחרת.

"זיהויו" של פורד (ככל שמדובר אכן בפורד) מבוצע על בסיס מספר תעודת זהות שמוסר החשוד בעל-פה.

איליה אכן רושם כי החשוד עבר "זיהוי מלא" והוא וידא כי המדובר באותו אדם כנטען על ידי החשוד, **אך הדרך בה בוצעה פעולה זו נותרה עלומה.**

בהמשך רושם איליה כי נבדק "הרישיון נהיגה של הנהג והתגלה שהנהג אינו הוצא רישיון נהיגה מעולם".

אין בידי המדינה כל ראייה המסבירה מה הבדיקה שבוצעה לצורך המסקנה אליה הגיע איליה לפיה המדובר בבלתי מורשה לנהיגה.

גם אם אקבל את ההנחה כי מי שנהג ברכב הוא אכן פורד (וזאת בהישען על דוח העיכוב ת/4 אף שגם במסמך זה לא הוסבר כיצד בוצע הזיהוי לחשוד), אין בידי כל מידע ברור מה המקור לטענה לפיה פורד הוא אכן בלתי מורשה לנהיגה כנטען בכתב האישום בו כפר הנאשם.

טענה כללית של איש משטרה לפיה "**נבדק והתגלה כי...**" אין די בה כדי לבסס ראייתית ועובדתית טענה לפיה אין לאדם נתון רישיון נהיגה תקף.

ודוק - שאלת תוקף רישיון נהיגה הנהג היא בליבת חובת ההוכחה של המדינה בתיק זה. שאלה זו צריכה להיות מוכחת באופן וודאי, חד משמעי, ואסור שיהיה בה כל ספק או אי בהירות.

הנאשם בעדותו במשטרה טען בשורה 8 כי לפורד יש רישיון נהיגה תקף בניגוד לטענתו של איליה לפיה אין לפורד רישיון כזה.

הנאשם ניסח את דבריו בהודעתו ת/3 כך "**ברור שיש לו רישיון נהיגה**" בתשובה לשאלה "איך אתה יודע?" השיב - "**הוא חבר שלי ואני יודע שיש לו.**"

מכאן, שקיימת מחלוקת עובדתית בין טענתו של איליה להיעדר רישיון תקף בידי פורד ובין ידיעת הנאשם לפיה פורד מורשה לנהיגה.

לא די בעיני בטענה כללית וסתמית לפיה נושא כה מהותי "נבדק" על ידי שוטר.

חובה על איש משטרה להסביר בראיות כתובות מה תוכן הבדיקה שביצע לחשוד ומול איזו מערכת מחשובית בוצעה בדיקה טרם ירשום מסקנה לפיה אדם הוא מורשה או בלתי מורשה לנהיגה (ולאיזה סוג של רכב - דרגות רישיון). הישענות על אמירה כזו או אחרת של נהג, בין אם הובנה נכון על ידי השוטר ובין אם לא, לא די בה להוכחת סטטוס מצב רישיונו של נהג. בדיקה כזו חייבת להתבצע מול הרשויות המוסמכות (רשות הרישוי) ועל תוצאות הבדיקה להיות חלק מראיות התביעה בתיק כפי שעושה מדינה כעניין שבשגרה בתיקים מסוג זה .

חובה על המדינה (ברגע שכפר נאשם בטענה לפיה הנהג היה בלתי מורשה לנהיגה) להגיש תע"צ של רשות הרישוי ממנה ניתן יהיה לדעת בוודאות מה סטטוס רישיון הנהיגה של אדם ספציפי.

ללא ראייה חד משמעית ממנה ניתן לדעת מה היה מצב רישיון הנהיגה של פורד, לא ניתן לקבוע מעבר לכל ספק סביר כי מי שעוכב על ידי השוטר איליה (גם אם היה זה פורד שכאמור אין אינדיקציה ברורה לדרך זיהויו) היה בלתי מורשה לנהיגה.

קושי רב יש לתביעה להישען ראייתית על אמרתו הלכאורית של הנהג החשוד עת עוכב על ידי השוטר איליה.

לטענת איליה אמר לו הנהג החשוד כי אין לו רישיון נהיגה וכי הוא "בהליך הוצאת רישיון נהיגה" וכבר קיבל "טופס ירוק".

על פניו יש בציטוטים אלה שלכאורה אמר החשוד כדי לחזק את עמדת המדינה כי בבלתי מורשה לנהיגה עסקינן, אך צדק רב מוצא אני בטענות ההגנה לפיהן המדובר ב"אמרת עד מחוץ לבית המשפט" שלא זומן כעד למשפט ולא ניתנה להגנה הזדמנות לחוקרו. בנסיבות אלה, יש להכריז על חלק זה של עדותו הכתובה של איליה כבלתי קבילה כראיה בפרשה זו מכח סעיף 10 א (א)(2) בפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א-1971.

מאחר ואין המדובר בעד לגביו לא הוכח שלא ניתן היה להביאו לעדות, לא הוכח כי הוא מסרב להעיד, לחלוטין לא ברורה לי החלטת המדינה שלא להביא לעדות עד מרכזי זה, קל וחומר כאשר בידי המדינה אין תע"צ של רשות הרישוי המוכיח כי הנהג בלתי מורשה לנהיגה ברכב. לכן, גם אין הצדקה בנסיבות המתוארות לקבל עדות זו (של הנהג) כקבילה מכח החריג המאפשר לבית המשפט קבלת העדות לפי סעיף 10 א (ג) בפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א-1971.

אני קובע כי בהעדר תע"צ רשמי של רשות הרישוי לפיו מי שנהג ברכב הוא בלתי מורשה לנהיגה, ובהעדר כל ראיה המסבירה מה טיב הבדיקה שביצע השוטר לשאלת תוקף רישיון הנהיגה של הנהג ברכב, לא הוכיחה המדינה מעבר לכל ספק סביר כי מי שנהג ברכב מ.ר. 2277213 ביום 4.8.17 היה בלתי מורשה לנהיגה בהתאם לסעיף 10(א) בפקודת התעבורה.

בהיעדר הוכחת היסוד העובדתי השני של סעיף 10(ב) בפקודת התעבורה מעבר לכל ספק סביר, יש הצדקה כבר בשלב זה לזיכוי הנאשם ולו מחמת הספק שנוצר בשאלת תוקף רישיון הנהג ברכב.

שקלתי האם לחתום את הכרעת הדין כבר בשלב זה, אך נוכח הטענות הנוספות שהעלתה ההגנה באשר לקבילות הודעת (או הודאת הנאשם - לטענת המדינה) בחרתי להעיר מספר הערות גם בעניין זה:

טענות ההגנה ביחס לחובה למלא עבור הנאשם "דוח עיכוב" שכן יש לראות אותו כמי שעוכב למשטרה לצורכי חקירה, נדחות על ידי.

השוטר איליה עיכב נהג חשוד (ככל הנראה פורד אם אכן זה האיש), וזה עוכב על ידו לחקירה במקביל לה מולא עבורו דוח עיכוב כנדרש בחוק.

לטענתו של איליה הוא ביקש לברר האם פורד ביצע לכאורה עבירת שבל"ר (שימוש ברכב ללא רשות הבעלים) ולצורך כך יצר קשר עם הנאשם מתוך כוונה לזמנו לתחנה ל"תשאול" לדבריו.

כאשר יצר קשר טלפוני עם הנאשם, התברר לאיליה כי זה כבר מצוי בתחנה והגיע לשם מיוזמתו, מה שאפשר את קבלת עדותו מבלי שהוגדר עדיין כ"חשוד". בנסיבות אלה לא היה כל צורך למלא עבור הנאשם דוח עיכוב.

יחד עם זאת, טעם רב מוצא אני בטענות האחרות שהעלה ב"כ הנאשם ככל שהדבר קשור לאי אזהרת הנאשם מפני הפללה עצמית ואי מתן זכות ההיוועצות לנאשם כדרישות החוק מרגע שהפך הנאשם ל"חשוד".

בחנית המסמך ת/3 מראה כי המדובר בעדות פתוחה שמסר הנאשם בשעה 15:45 בעוד מפגשו של איליה עם הנהג החשוד שעוכב על ידו הייתה בשעה 14:51.

משמעות הדבר היא כי כאשר איליה החל לרשום את עדות הנאשם, הוא כבר ידע (או הניח או חשד) כי הנהג שעוכב הוא בלתי מורשה לנהיגה ובהתאם לחוק אסור היה לבעל הרכב או המחזיק בו להתיר נהיגה לבלתי מורשה לנהיגה בו.

איליה ידע מבדיקת המסוף שביצע מי בעל הרכב ולפי הסבריו של החשוד ידע מי מסר לנהג החשוד את הרכב (לכאורה הנאשם).

בנסיבות אלה תחילת גבית העדות מהנאשם במשטרה באה לא רק על רקע החשד לשבל"ר ביחס לנהג אלא גם עם אפשרות של התרת נהיגה לבלתי מורשה, שכן מידע זה כבר היה לכאורה בידי של איליה מעצם השיחה עם הנהג החשוד.

אני מסכים כי הגעתו הספונטאנית של הנאשם למשטרה מבלי שזומן רשמית הצדיקה את אי מילוי דוח העיכוב כלפיו, אך תחילת חקירתו כאשר השוטר החוקר מודע לאפשרות כי מי שנהג ברכב הוא בלתי מורשה לנהיגה (בין אם זה אכן המצב

ובין אם חשד או חשב כך), חייב אותו להזהיר את הנחקר (הנאשם) מפני הפללה עצמית וזכותו שלא להשיב לשאלות מפלילות, כך גם חובה הייתה על איליה לאפשר לנחקר (הנאשם) את זכות היועצות עם עורך דין טרם תחילת חקירתו במשטרה.

ניסיון התביעה להציג את עדות הנאשם במשטרה כעדות פתוחה שאינה חקירה נדחית על ידי.

המדובר בחקירת חשוד לכל דבר שבתחילתה חובה הייתה על השוטר להסביר לנחקר במה הוא חשוד ולאפשר לו זכות היועצות עם עורך דין, קל וחומר לאחר המשפט הראשון שאמר הנחקר בחקירתו:

המשפט הראשון שנרשם מפיו של הנאשם בעדותו היה:

"חבר שלי יאיר בן ישראל פורד ת.ז. 317680197 ביקש ממני לעשות סידורים בעיר ואני נתתי לו את המפתחות של הרכב".

גם בהתעלם מהנתון המפתיע לפיו הנאשם יודע לכאורה בעל פה את מספר תעודת הזהות של חברו

(אירוע שהוא על פניו לפי השכל הישר בלתי סביר), בעצם אמירה זו של הנאשם הוא לכאורה מתחיל להפלילי עצמו. נכון שאין באמירה זו משום אמירה לפיה ידע הנאשם כי פורד ינהג בעצמו ברכב ואין עדיין די נתונים כדי לבסס עבירה לפי סעיף 10(ב) בפקודת התעבורה, אך מיד לאחר אמירה זו, גם אם לא החל הנאשם כחשוד (כפי שניסה איליה להסביר בעדותו), חובה הייתה על השוטר איליה לעצור את גביית העדות, להבהיר לנאשם שהוא חשוד, להסביר לו את זכותו שלא להפלילי עצמו, ולאפשר לו זכות היועצות עם עורך דין.

כל המתואר לעיל לא התרחש וזאת בניגוד לחוק.

שאלה בפני עצמה היא האם יש לפסול לחלוטין את ת/3 כראייה קבילה בהישען על הילכת ע"פ 5121/98 יששכרוב נגד מדינת ישראל או שמא במעבר של דיני הראיות מכללי קבילות לכללי משקל ראוי בנסיבות שנוצרו לתת לראייה זו משקל זעום.

בין אם יהיה מקום להורות על היעדר קבילות של ת/3 ובין אם המשקל שיינתן לראייה יהיה נמוך מאד, הרי שלפי עדותו של עת/1 לפיה לא ראה כלל את העבירה מבוצעת וכל ראיותיו לכתב האישום נשענות על אמרת הנאשם בחקירתו, הרי שלא די בראייה זו כדי לבסס את הרשעת הנאשם.

יתכן ולו הייתה מבססת המדינה בראיות מוצקות (על ידי תע"צ רשות הרישוי) את מצב רישונו של הנהג יחד עם זיהוי וודאי שלו בת.ז. + תמונה כמי שנהג כבלתי מורשה ברכב, די היה באמירתו הספונטאנית של הנאשם בתחילת חקירתו (טרם הפך לחשוד מובהק) יחד עם החלטתו שלא להעיד (אשר על פניו מחזקת את ראיות המדינה) כדי לבסס את ההרשעה. אולם היעדר ראייה ברורה למצב רישונו של הנהג ברכב, החלטת המדינה שלא להעיד את הנהג ולא להגיש חקירה מסודרת שלו כראייה, החלטת המשטרה שלא לחקור ולא להעיד נוסעת נוספת שהייתה ברכב, והפגמים הקשים בחקירת הנאשם עצמו אגב התעלמות מוחלטת מזכויותיו כנחקר בסטטוס חשוד (היעדר אזהרה מפני הפללה עצמית ואי מתן זכות היועצות), כל אלה מצדיקים בעיני את זיכויו של הנאשם בפרשה זו ולו מחמת הספק וזאת ביחס לעבירה בניגוד לסעיף 10(ב) בפקודה.

ביחס לעבירה הנוספת בניגוד לסעיף 2(א) בפקודת ביטוח רכב מנועי, הרי שהמדובר בעבירה נגזרת מעצם נהיגת רכב ללא רישיון לכאורה. לגבי עבירה זו לא הציגה המדינה כל ראייה לפיה לא היה לרכב ביטוח תקף. לו הייתה מוכחת מעבר לכל ספק סביר היעדר כשירותו לנהיגה של הנהג, הייתה מוכחת גם עבירה זו מתוך עבירת המקור. בהיעדר ראייה חד משמעית לעבירת המקור, הנאשם מזוכה ולו מחמת הספק גם מעבירה זו.

ניתנה היום, י"ג שבט תש"פ, 08 פברואר 2020, בהעדר הצדדים (עותק יישלח לצדדים)